

บทที่ 1

เมื่อครู่อาจารย์หมอโทรเรียกเขาให้มาเข้าร่วมเป็นหมอผู้ช่วย ใน
เคสหญิงวัยกลางคนโดนรุมทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัสและถูก
ส่งตัวมาพร้อมรถของอาสาสมัครกู้ภัย อาชวินจึงต้องตัดใจลุกขึ้นจาก
เตียงที่เพิ่งล้มตัวลงนอนไปได้แค่ชั่วโมงเดียว คว่าเลือกว่านឹងมาโดย
ด่วน แม้จะเชื่อว่าอาจารย์หมอคงรับมือได้โดยไม่ลำบากนัก แต่เขา
ก็รู้ใจท่านดีว่าต้องการให้เขามาหาประสบการณ์เพื่อปูทางไว้สำหรับ
การเป็นศัลยแพทย์ในอนาคต

ตอนที่มาถึงบริเวณทางเดินหน้าห้องผ่าตัด เขาพบภาพที่เห็นจน
ชินตา คือมีครอบครัวของผู้ป่วยจับกลุ่มเฝ้าคอยให้มีใครสักคนก้าว
ออกมาจากห้องที่ปิดมิดชิดเพื่อบอกข่าวดี เพียงแต่ครอบครัวผู้บาดเจ็บ
คราวนี้มีสิ่งผิดปกติ

ผู้ที่มารอผลการผ่าตัดของผู้ป่วยรายนี้มีสี่ทั้งหมดหกคน กระจาย
ตัวจับกลุ่มกันสามกลุ่ม

กลุ่มแรกมีสามคน ประกอบด้วยชายวัยกลางคน หญิงสาวและ
ชายหนุ่ม ดูแล้วคงเป็นสามีและลูกสาวลูกชายของผู้ป่วย

กลุ่มที่สองมีนักศึกษาหญิงรูปร่างแบบบางแทบจะปลิวลมกับหนุ่มใหญ่ที่มีหน้าตาประพิมพ์ประพายคล้ายกัน จนเดาได้ว่าเป็นพ่อลูกนั่งรวมกันอยู่บนเก้าอี้ริมทางเดิน โดยผู้่อ่นวัยกว่านั่งร้องไห้เสียบๆ ปลอ่ยให้อีกคนคอยปลอบโยน

ส่วนคนสุดท้ายนั้นน่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวนี้อยู่ เนื่องจากเป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบสามยี่สิบสี่ แต่ยังคงสวมชุดนักศึกษาติดเข็มกลัดสถาบันเดียวกันกับเด็กสาวซึ่งร้องไห้อยู่ข้างพ่อของตน

เธอแยกตัวออกไปยืนห่างคนอื่น และผู้หญิงคนนี้นี่แหละคือสิ่งผิดปกติที่อาชวินเห็น ตอนที่เขาเดินผ่านเธอ เขาเห็นเธอหลบยิ้มมุมปาก ลักษณะคล้ายสะใจ โดยดวงตาคู่สวยที่มีประกายอาฆาตมาดร้ายจับจ้องไปยังผู้ที่สวมชุดนักศึกษาแบบเดียวกัน

พอดีนางพยาบาลในชุดเขียวคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องผ่าตัด เห็นเขาเข้าจึงเร่ง

"หมอเอาดเร็วค่ะ อาจารย์ท่านรออยู่"

"ขอโทษครับ"

พูดได้เพียงเท่านั้น พยาบาลก็โดนญาติผู้ป่วยรุม เมื่อได้รับคำตอบว่าการผ่าตัดยังไม่แล้วเสร็จ ทั้งหมดจึงไม่รีบพยาบาลไว้เพื่อรบกวน ส่วนอาชวินชำเลื่องมองนักศึกษาสาวที่ใบหน้าเปื้อนน้ำตาแวบหนึ่งก่อนผลุบหายเข้าไปหลังบานประตู โดยบัดเรื่องเมื่อครู่ไปไว้ในส่วนลึกของจิตใจก่อน เนื่องจากยังมีหน้าที่ต้องทำ

หลังรู้ผลว่าการผ่าตัดเรียบร้อยดี เหลือเพียงรอดูอาการของคนเจ็บซึ่งเป็นญาติสนิทในวันรุ่งขึ้น นีรชา เวทีศ และนิพาดาจึงพากันออกจากโรงพยาบาลรัฐซึ่งได้ชื่อว่ามีแต่แพทย์เก่งๆ ในสังกัดและมีผู้ป่วยนิยมมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก กลับบ้านศิริกานต์อันใหญ่โตโอฬารก่อนด้วยความเหนื่อยอ่อนตอนตีหนึ่ง

เด็กรับใช้ขี้ออกมารอรับคุณผู้ชายและคุณหนูทั้งสองคนที่บันไดหน้า เวทีนั้นยังมีงานรออยู่ในวันพรุ่งจึงขอตัวขึ้นนอนเลย แต่นรีชายังไม่อยากขึ้นไปเก็บตัวอยู่บนห้องนอนที่เงียบแสนเงียบ จึงทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องรับแขก ซุกหน้าลงในฝ่ามือ น้ำตาซึม

นับแต่ได้ข่าวว่าสุชาวลีป้าของเธอประสบเหตุร้ายเมื่อตอนหัวค่ำ จวบจนรู้ว่าการผ่าตัดประสบความสำเร็จ นรีชายังไม่สบายใจขึ้นเลยสักนิด เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านอันร่มเย็นเป็นที่พึ่งให้เธอจะล้มครืนได้อย่างง่ายดายเพียงนี้

เพียงแค่วันเดียวหลังเกิดเรื่องทะเลาะกับพ่อของเธอ ป้าก็เกิดเรื่อง กระทั่งเวทิตพ่อของเธอเองยังตกใจ

"อะ น้า"

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นข้างๆ นรีชา นั้นห้วนจนน่าแปลกใจหากจะบอกว่าเป็นเด็กรับใช้คนไหนเป็นผู้เอ่ย เธอจึงเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือ หันไปทางต้นเสียง แล้วยกมือขยับหัวคิ้วเรียวยาวสีน้ำตาลเข้มเข้าหากัน เมื่อพบว่าผู้ยื่นแก้วน้าเย็นให้เธอคือนิพาดา พี่สาวบุญธรรม

แม้นรีชาจะไม่ได้รับเจียนิพาดา เพราะคนที่เฝ้าจงเกลียดจงชังนิพาดามาตั้งแต่เด็กคือสุชาวลีไม่ใช่เธอ กระนั้นความที่ไม่อยู่ในอารมณ์อยากดื่มอยากกินอะไรเลย นรีชาจึงสั่งหัวอย่างเห็น้อยปนเอื่อม ซ้ำยังออกปากไล่อีกฝ่ายกลายเป็นๆ ด้วย

"ไม่เอาหรือกนิพา...ขอฉันอยู่คนเดียวเถอะ"

ขาดคำ น้ำเย็นในมือนิพาดาก็สาดใส่หน้านรีชา!

"ว้าย!" เด็กสาวในชุดนักศึกษาสะอึกสุดตัวลุกพรวดขึ้นยืน น้ำเย็นจัดเปียกหน้าเปียกตัว แต่เหนืออื่นใดคือเธองงว่าทำไมนิพาดาถึงทำอย่างนี้

"ทำอะไรนะนิพา เอน้ามาสาดฉันทำไม!" นรีชาแหวเสียงแผ่วตัวดทำยเสียงขึ้นสูง แต่เมื่อเซ็ดน้ำออกจากหน้าแล้ว สิ่งให้เห็นหลัง

ทัศนวิสัยกลับมาดีดังเดิมคือใบหน้าของสาวสวยในชุดนักศึกษาที่มองตอบกลับมาด้วยสายตาทะเยีงแถมเย็นชา

"สาตเพราะเธอมันมารยาททรมานะลิ"

"ว่าไงนะ"

"ฉันเป็นที่เธอนะบัว เธอมีสิทธิ์อะไรมาโบกมือไล่อย่างกับฉันเป็นคนรับใช้"

นรีชายังคงงงและประหลาดใจ เนื่องจากเมื่อก่อนนิพาดาไม่เคยต่อแยะอะไรเธอ ต่อให้โดนผู้ชายลีด้าทหรือกดหัวเอาไว้แทบจะตลอดเวลา นิพาดายังไม่เห็นจะตอบโต้ ได้แต่เดินหนีหรือไม่ก็ทำเป็นหูทวนลม

นี่มันอะไรกัน หรือว่าเพียงแค่นี้ไม่อยู่คุ้มหัวเธอสักคน นิพาดาก็คิดจะเอาคืน

"ถึงฉันจะทำสิ่งที่เธอไม่ชอบ แต่เธอเอาน้ำมาสาตฉันนี่มันไม่มากไปเธอริพา"

"นี่ก็เหมือนกัน" นิพาดาคำรามแล้วสะบัดน้ำที่ค้างอยู่ในแก้วใส่หน้านรีราช้าอีก "หัดเรียกฉันว่าพี่ได้แล้วนะนั่งเด็กไร้มารยาท เรียกอยู่ได้อ่านิพาๆ ฉันอายุแก่กว่าตั้งสี่ปีเชียวนะ!"

จบความ นิพาดาก็ผลักอกนรีชาเต็มแรง จนเด็กสาวผงะถอยลงนั่งบนโซฟาอีกครั้ง แล้วล่ำทับว่า "จำไว้ว่าตอนนี้ไม่มียายแก่นั่นคอยให้ท้ายแก่แล้ว อย่าได้มาผยองกับฉันอีก ไม่อย่างนั้นล่ะเห็นดีนะ"

ไม่เพียงนิพาดาจะชี้หน้าเธอ ยังตบท้ายด้วยการผลักหัวอย่างแรง จนนรีชาหัวโคลน ก่อนจะหมุนตัวเดินขึ้นชั้นสอง

เด็กสาวมองตามหลังพี่สาวบุญธรรมที่จู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาปฏิวัติฐานะของตนราวกับไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน ทั้งที่ก็อยู่ร่วมบ้านเดียวกันมาแล้วตั้งสามปีกว่า

พลันนรีชาก็ฉุกคิดได้ว่าสิ่งที่ผู้ชายลีด้าทพูดจนเวทิตพของเธอ

รำคาญกำลังจะกลายเป็นจริง

นිරชายังจำติดหูถึงคำพูดสุดท้ายที่สุชาวลีกกล่าวเสียงกร้าวกับ
เวทิตพ่อของเธอ ยามได้รู้ว่าเขารับนิพาดากลับมาอยู่ร่วมบ้านอีกหน
หลังส่งกลับไปอยู่บ้านเดิมที่ต่างจังหวัดตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อน

‘พี่บอกเลยนะว่ามันลูกเสือกตะเซ่ ลักวันคุณเวตต้องเสียใจที่เอา
มันกลับมาเลี้ยงอีก!’

‘ลูกเสือกตะเซ่’ ที่สุชาวลีผู้เป็นป้าของนिरชาประมาทคาดหน้า
นั้น ขณะนี้หมายความว่านางสาวนิพาดา บุตรบุญธรรมที่ครั้งหนึ่ง
เวทิตรับมาอุปการะตอนอายุได้สองขวบ

เนื่องจากตอนนั้นเวทิตแต่งงานกับสุจิตานแล้วแต่ยังไม่มีลูก
จึงไปรับลูกของญาติเพื่อนซึ่งพ่อแม่มาทิ้งไว้เป็นภาระกับยายแก่ๆ
คนหนึ่งมาเลี้ยงดู แต่หลังจากนั้นได้สองปี นिरชาก็ถือกำเนิดในนาม
ของลูกอิจจา ส่งผลให้นิพาดาซึ่งเคยได้รับการทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยง
เลี้ยงดูอย่างดีมาตลอดสองปีรู้สึกว่ น้องสาวเกิดมาเป็นมารความสุข

เสื้อผ้าสวยๆ ที่พ่อกับแม่มักจะนำมาฝากนิพาดาแทบทุกวัน
บัดนี้กลายเป็นของน้องสาวที่แค้มอวดฟันที่เพิ่งขึ้นก็สามารถกำหัวใจ
ทั้งดวงของพ่อกับแม่ไว้ในมือ ขนมที่เคยได้กินอร่อยลิ้นเสมอก็พร้อม
ไปเพียงเพราะพ่อกับแม่นึกถึงแต่นมและอาหารเสริมของลูกอ่อน

ที่ร้ายคือของเล่นทุกชิ้นที่นिरชาสามารถทำพังได้ตามสะดวกนั้น
เป็นของนิพาดา ซ้ำพ่อกับแม่ยังมาดุคนเป็นพี่ที่ไม่ระมัดระวัง เอา
ของเล่นมาไว้ใกล้เด็กในวัยซบยัดของเข้าปาก เรียกได้ว่านิพาดาต้อง
เป็นคนผิดเสมอ ไม่ใช่ทารกไม่รู้เรื่อง

นับวันนิพาดาจะเคียดแค้นชิงชังนिरชา...ความเคียดแค้นเกลียดชัง
เติบโตขึ้นทุกวันและอัดแน่นอยู่ในอกน้อยๆ ของเด็กหญิงผู้รู้สึกว่
ตนเป็นผู้สูญเสีย

จวบจนนীরชาอายุได้สองขวบ กำลังเดินได้คล่อง น่ารักซุกซน และนิพาดาอายุได้หกขวบ...โตแล้ว รู้เรื่อง วันหนึ่งสุชาวลีป่าของนীরชา ซึ่งสนิทกับครอบครัวของเธอและไปมาหาสู่กันเสมอ ได้พาลูกสาวกับลูกชายอย่างละคนมาเยี่ยมเยียนหลานเล็กในตอนเย็น

สุชาวลีเล่าให้นীরชาฟังเมื่อโตขึ้นว่า วันนั้นเธอหายตัวไปขณะที่พ่อกับแม่กำลังเตรียมจัดงานเลี้ยงบาร์บีคิวเล็กๆ ที่สวนหน้าบ้าน ป้าของเธอกับลูกๆ จึงอาสาเดินหาเธอเสียตัวบ้านหลังโต กระทั่งมาพบเธอตะกายน้ำอยู่ในบ่อปลาการ์ตูนๆ แต่ก็ลืมหิวเด็กสองขวบ โดยมีนิพาดายืนดูอยู่ตรงขอบบ่อหนึ่ง ไม่มีที่ท่าว่าจะหาทางช่วยเหลือ

แม้เวทิตักกับสุจีราพ่อกับแม่ของเธอจะพยายามแก้ต่างให้นิพาดาว่าอาจจะเป็นเพราะเด็กตกใจที่เห็นน้องตกลงไปจนทำอะไรไม่ถูก แต่ป้าสุชาวลีไม่เชื่อ ทำเสียจนเป็นเรื่องใหญ่โต กล่าวหาว่านิพาดาพยายามจะฆ่าน้อง เวทิตักกับสุจีราจึงจำใจต้องส่งนิพาดากลับไปอยู่กับยายของตนที่ต่างจังหวัด แต่ก็ส่งเสียเงินทองให้ใช้อย่างไม่เคยให้ขาดเหลือ

ช่วงเวลาที่นิพาดากลับไปอยู่กับยายนั้น สุชาวลีได้ข่าวกระเส็นกระสายมาเหมือนกันว่าพ่อกับแม่ของมันกลับมาอยู่ด้วยเพราะเห็นว่าลูกมีเศษฐิ์รับอุปการะ ให้ทุนการศึกษา ซึ่งเรื่องพวกนี้สุชาวลีได้เล่าให้นীরชาฟังตอนอายุได้ราวสิบสี่ปี

‘พ่อกับแม่มันเป็นพวกลัทธิขโมยน้อยลูก บัว... มันไปทำงานที่โรงงานแล้วก็ฉกของนายจ้างไปขาย เขาจับได้ก็โดนจับเข้าคุก ติดอยู่ไม่เท่าไรหรอกก็ออกมาก่อเรื่องอีก ไปไหนต่อไหนไม่รู้ ไม่กลับมาดูลูก แต่พอรู้ว่าแม่หนีพามีเงินเพราะมีคนส่งเสียก็รีบกลับมาเกาะกินแต่ลูกเอ๊ย สันดานโจรมันมี อยู่ไปก็ไปก่อเรื่องกับคนแถวบ้าน ที่นี้ล่ะโดนพวกชาวบ้านเขาไล่ตะเพิดไม่กลับมาเหลียวแลลูกเต้าอีกเลย’

เรื่องราวของนิพาดาจากปากสุชาวลีผู้เชื่อฝังใจว่านิพาดาจะฆ่านীরชามาเข้าหูให้ฟังอยู่เรื่อยๆ ซึ่งทุกคนก็ฟังแล้วทิ้งไปเสีย เพราะคิด

ว่าทั้งชีวิตก็คงแค่นี้โดยไม่มีโอกาสได้เจอกันอีก แต่ใครเลยจะรู้ว่าเรื่องราวไม่คาดฝันจะทำให้โลกของนัรชาพลิกคว่ำ

สุจีรา แม่ของเธอเดินทางไปเยี่ยมนิพาดาตามลำพังตามคำขอของลูกบุญธรรม เนื่องจากยายไม่สบายมาก ต้องการคำรักษาพยาบาล ด้วยความที่พ่อของเธอไม่ว่าง แม่ของนัรชาจึงเดินทางไปกับคนขับรถ ก่อนจะประสบเหตุร้ายโดนโจรปล้นและฆ่าตายระหว่างทางเปลี่ยวเข้าไปที่บ้านยายของนิพาดา เงินทอง เครื่องประดับที่ใส่ติดตัวไปหมดเกลี้ยงไม่เหลือ แม้จะมีไม้ก่กั้น แต่หากนำไปขายคงได้เงินไซ้ ซึ่งตำรวจสันนิษฐานว่าโจรคงได้ข่าวว่าจะมีเศรษฐินีมาเยี่ยมยายกับนิพาดาจึงดักปล้นกลางทาง

สุชาวลีรู้ข่าวก็พาดหัวพาดหางไปถึงนิพาดาว่าเป็นตัวกาลกิณีเป็นตัวหายนะ ทำให้น้องสาวของเธอตายอนาถ ถึงกระนั้นเวทศก็ยังไม่ยอมปล่อยอุปการะต่อไป กระทั่งนิพาดาติดต่อมาว่าสอบเข้ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ได้ในปีเดียวกันกับนัรชา และขอมาพักที่บ้านระหว่างศึกษาเล่าเรียนระดับปริญญาตรี

วันที่นิพาดากลับมาเหยียบบ้านหลังนี้หลังผ่านไปนานเกือบสี่ปี จึงเป็นวันที่นัรชาได้เห็นพี่สาวบุญธรรมเต็มตาอีกหน

นิพาดานั้นอายุมากกว่าเธอถึงสี่ปีจึงดูเป็นสาวเต็มตัว ผิวที่ค่อนข้างหยาบ เมื่อมาบ่มเสียที่บ้านหลังโตในกรุงเทพฯ ไม่กี่เดือนก็ผิวน้ำมีนวลขาวสวย มีเนื้อหนัง ไม่ใช้มีแต่หนังหุ้มกระดูก ผมดำเป็นมันเพราะได้ผลิตภัณฑ์บำรุงแบบเดียวกับที่น้องสาวใช้ มีหน้าซำดวงหน้าคมงามตามธรรมชาติก็ดูเปล่งรัศมีมากขึ้น ไม่ว่าจะคิ้ว ตา จมูก สามารถแต่งได้จนสวยพริ้ง สวมเสื้อผ้าใหม่เอี่ยม สวยเรียบ

ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นหัวข้อให้สุชาวลีหยิบยกมาก่อนและนิพาดาได้เสมอเมื่อมาเยี่ยมเยือนบ้านศรียานต์

‘อยู่ดีกินดี ฮี!’

นรีชาเข้าใจว่านิพาดาอดทนกับผู้ชายลือชามาก เธอเองก็เคยพยายามจะไกลเกลี่ยไม่ให้ทั้งสองคนต้องขัดแย้งกัน แต่ดูเหมือนนิพาดาเองก็ไม่ค่อยชอบน้องสาวอย่างเธอ เวลาเธอพูดด้วย นิพาดามักจะหุบปากเงียบเสียมากกว่าตอบโต้หรือตอบท เลี้ยงการอยู่ใกล้ได้เป็นเลี้ยง นานๆ เข้านรีชาจึงเลิกสนใจและคิดว่าต่างคนต่างอยู่ จะมีเรื่องให้ติดใจก็เพียงนิดเดียว คือเมื่ออยู่ต่อหน้าเวทิสพ่อของเธอ นิพาดาจะยิ้มแยมแจ่มใส ทำตัวเป็นลูกสาวที่ร่าเริง ต่างกันเป็นหน้ามือกับหลังมือเวลาอยู่กับน้องสาวหรือเด็กรับใช้ในบ้าน

นรีชาไม่ชอบใจและแสดงออกบ้างบางครั้งด้วยสายตา แต่เธอไม่ใช่คนช่างฟ้อง จึงไม่ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษาใคร ได้แต่มองและรับรู้ไว่ว่านิพาดาไม่ชอบเธอ ซึ่งเธอก็ไม่ถูกชะตานิพาดาเช่นกัน

เวลาผ่านไปสามปีกว่า สิ่งที่ผู้ชายลือชทำให้หลานได้คือการมาเยี่ยมเสมอและคอยจ้องจับผิดที่สาวบุญธรรมของเธอ

มันจะไม่เกิดเรื่องใหญ่ถึงขั้นป้าของเธอชี้หน้าด่าว่านิพาดาเป็นลูกเลื้อยลูกตะเข้เลย หากนิพาดาจะไม่พยายามเข้าใกล้พันธุวิษที่ใครๆ ก็รู้ว่าได้รับการสนับสนุนให้คบหากับนรีชาโดยความเห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย

นรีชาไม่เห็นเหตุการณ์ตามเคย เพราะเรื่องเกิดขึ้นตอนเธอเดินขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมออกไปรับประทานอาหารเย็นข้างนอก และทิ้งเขาไว้ที่โต๊ะริมสระว่ายน้ำ มาได้ยีนอีกทีก็ตอนผู้ชายลือชต่อว่านิพาดาอย่างไม่ไว้หน้าต่อหน้าพันธุวิษแล้ว

‘วันหลังคุณพ่อกลับมาที่บ้าน ไม่ต้องเสนอหน้าเข้าไปใกล้เขานะแม่นิพาล่อนไม่มีสิทธิ์เข้าไปเกาะแกะรุ่มร่ามกับแฟนน้อง อย่าได้เห็นเขาเป็นของหวานกระตูกอ่อนกว่าหล่อน เขาเป็นลูกชายคนเล็กของคุณหญิงอ้วน มีเชื้อมีสาย หล่อนต้องฟังสั่งรวไว้ อย่าไฝสูงจนเกินศักดิ์!’

ช่วงบั้งเอิญอย่างร้ายกาจที่เวทิสพ่อของเธอกลับมาจากทำงาน

พอดี บ้าจึงไม่ละเว้นที่จะฟ้องพฤติกรรมน่าสงสัยของลูกสาวบุญธรรมให้รู้ไว้

‘พี่เตือนคุณหลายครั้งแล้วนะคุณเวว่าแม่หนีพานะไม่ใช่เล่น คุณอาจจะไม่เคยเห็น แต่ลับหลังคุณ มันน่าจะทำหุตาแพรวพราวกับคุณพัน’

เวทิศฟังคำว่าร้ายนิพาดาจากสุชาวลีมาเกือบสามปีแล้ว...เรียกได้ว่าตลอดเวลาที่นิพาดาอาศัยอยู่ที่บ้านศิริกานต์ ทุกครั้งเขาขอมทนฟัง แต่เวลานั้นนานผ่านไป เขาไม่เห็นว่านิพาดาจะสร้างความเดือดเนื้อร้อนใจให้จริง มิหนำซ้ำยังทำให้บ้านน่าอยู่ขึ้น เวลาเขากลับมาเหนื่อยๆ ก็น่าน้ำเย็นมาเสิร์ฟ มาคอยชวนคุย เรียกคุณพ่อคะ คุณพ่อขาให้ชื่นใจเสมอ นิรชาเสียอีกที่เหนื่อยๆ กับพ่อ ทั้งยังสนิทสนมกับญาติภรรยามากกว่า

‘คุณพี่เลิกระแวงหลานเถอะครับ นิพาไม่มีอะไรจริงๆ เด็กมันก็แค่อยากมีตัวตนในบ้านหลังนี้บ้าง คุณพี่ก็เอาแต่กตหัว เด็กมันเก็บกต มันก็คงแกล้งคุณพี่เข้าบ้าง’

‘เอ๊ะ มันมีสิทธิ์อะไรมาไม่พอใจพี่ละคุณเว อย่าเข้าข้างมันหน่อยเลย ลูกคุณนะยัยบัวนะ ไม่ใช่แม่หนีพา’

‘โธ่ ผมเหนื่อยแล้วนะครับคุณพี่ เรื่องครอบครัวของผมก็ปล่อยเป็นธุระของผมเถอะ’

‘คุณเวพูดอย่างนี้หว่าพี่ยุ่งใช่ไหม พี่นะไม่อยากจะงูเท่าไรหรอก รู้ไว้ด้วย ถ้าไม่เพราะบัวเป็นหลาน บัวไม่มีแม่แล้ว พี่เป็นป้าก็ต้องดูแล ยิ่งตอนที่คุณเวกำลังหลงลูกเลี้ยงอย่างนี้นะ พี่ยิ่งไม่อยากจะปล่อย’

‘คุณพี่พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง’

เวทิศลุกขึ้นยืนอย่างมีโทสะเมื่อได้ยินคำสบประมาทเป็นนัยๆ จากญาติข้างภรรยา โมโหราวกับสุชาวลีเอาดาบไปปักลงกลางใจ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

‘ถ้าคุณพี่คิดสกปรกอย่างนี้ ผมว่าอย่ามาหาบัวอีกเลยจะดีกว่า ผมไม่อยากให้ลูกติดนิสัยจากป้ามัน’

‘ทำไม พูดแทงใจดำหรือไปถึงได้โกรธอย่างนี้ล่ะ ฉันนะมันหัวหงอกแล้วนะ คุณไม่ค่อยพลาดหรอก ที่ฉันพูดมันจริงใช่ไหมล่ะ’

‘มันจะจริงได้ยังไง ผมไม่เคยคิดเรื่องต่ำทรามอย่างนั้น มีแต่คุณพี่นั้นแหละพูดขึ้นมาก่อน’

‘แล้วยังไงล่ะ จะอาศัยว่าฉันชี้โพรงให้กระรอกใช่ไหมมหา รออโอกาสมานานแล้วล่ะสิที่จะมีคนช่วยขึ้นนะ!’

นীরารับปรีเข้าไปกอดแขนสุชาวลีทันทีเมื่อเห็นว่าเวทิกโกรธจนหน้าแดงหน้าดำ เธอห้ามปรามบ้าง แต่ก็เหมือนๆ เคยคือไม่เกิดผล เพียงคราวนี้คู่อริของสุชาวลีไม่ใช่निพาดา แต่เป็นพ่อของเธอ นีราจึงพยายามอ่อนวอนทั้งน้ำตา เพราะกลัวเหลือเกินว่าจะเสียใครคนใดคนหนึ่งไป

ด้วยความรักหลาน สุชาวลียอมรามือให้ แต่ยังไม่วายชี้หน้านิพาดาที่เพิ่งลงมาปรากฏตัวจากบันไดกลางบ้านหลังหนีคดี ‘เล่นหูเล่นตากับพันธวัช’ ขึ้นไปข้างบน

‘พี่บอกเลยนะว่ามันลูกเลื้อยลูกตะเข้ ลักวันคุณเวต้องเสียใจที่เอามันกลับมาเลี้ยงอีก!’

หลังจากนั้นเพียงสองวัน ระหว่างที่หญิงวัยกลางคนออกไปธุระนอกบ้านเพียงลำพังในเย็นวันหนึ่ง เธอถูกจี้ขโมยรถและทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส

พอรู้ข่าวจากพี่ๆ นีรารีบรุดไปที่โรงพยาบาลและเฝ้ารอสุชาวลีจนหมดออกมาจากห้องผ่าตัดเพื่อแจ้งว่าต้องดูอาการต่ออีกระยะหนึ่ง

ไม่มีอะไรจะโหดร้ายกับนীরามากไปกว่านี้แล้ว เพราะป้าเป็นคนเดียวที่คอยกอดเธอแทนแม่ คอยเข้าข้างให้รู้ว่าเธอยังมีใครบางคนเป็นที่พักใจเสมอ ทว่าความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเธอยังไม่หมด